

Lászlóffy Csaba

XX., XXI.

(E két század miként lázad?)

„kodigabi@gmail.com

Szétszabdalt álomhaza,
becsület és érdek –
„Jó vicc, klasszikus atya-
fiú-lélek(!),
de én már csak a
*SZERTESZÉT*ből értek.”

Volt, ami recsk; van, ami recseg
(nagbetűvel az EU-t írják
legfeljebb);
janicsár oskolák nebulói
telesírták/sírják:

„ha lesz egy nap, hol millió szemek” *
keresik majdan milliók sírját?

(*Vágtat az omnibusz***
– de nem velem s veled –
magunk elől nincs hova fuss).

Csak sérelem, csak sérv;
felkavarva, ha nincsen is rá érv,
minden, ami rég
leülepedett.

Van-e még
valami? Mert ami a csúcok felett
gomolyog s nő, csupa vég-
termék, új szemét.

2008. május 25.

* „Hiador” – Jámbor Pál (1821–1897): *Kossuth*

** Berecz Károly (1821–1901): *Fővárosi románc*

*Kiss Benedek***SZIRÉNA–ÜVÖLTÉSBEN**

Nem lehet, hogy így haljak meg,
lapulva, lealjasítva!
Szinyei Merse vásznain is
zengett, zengett
a kis pacsirta.

S pacsirta szólt már akkor is,
amikor Józsué vadászta.
A Nap már akkor is delect,
s mekkora volt
a menybölt sátra!

Pacsirta szólt Néró fölött,
mikor beledőlt arany kardjába,
és elvitték az ördögök.
S hogy tündökölt
a mennybölt sátra!

Az éneket, jaj, emberek,
ne hagyjuk magunkból kiölni!
Pórias kicsit, meglehet,
de dallam nélkül
nem lehet élni.

Halni sem lehet – lelkeim,
a dallam ti magatok vagytok!
Vagy jöjjön el az örület,
s némuljanak meg
a harangok?

Triviális, de a pacsirta is
szívünk szántásai fölött
már úgy üvölt – de még üvölt –
hogy tőle a világ
mennydörög.

Nem lehet, hogy így meghaljak!
Vagy inkább ne szóljon zene.
Palestrina? Mozart vagy Bach?
Mikor sziréna
rondít bele?

Gittai István

Reggeli fohász

Manapság, ha írok,
csakis azért teszem,
mert nagyon imádok
úszni és lebegni
szép anyanyelvemben.

Különös dolog ez:
súlytalan, időtlen,
mint párzás vágya
tüzelő felekben.

Számomra a nyelvben
navigálás hálás,
főfoglatosság,
hiszen újszülöttem
felsír meg kacarász
határon innen és túl.

Tartsd meg, Urunk, nekünk
a mi ellenségünk,
hogy ne nyíljon módunk
az eltunyulásra.
A beolvadásra.

Ámen.

Időrendi sor

Teázom, virrad,
és összeáll az
időrendi sor:
szókalapálás,
reggeli torna,
lezuhanyozás,
kiadós fröstök,
piac, patika,
kertlátogatás
és a többi
és a többi.

Végére hagyom
a csillagos ég
távcsövezését.

Legeslegvégül
tebened bízva
szeretteimért
fohászokodom én,
s óhajtok némi
érintő-édent
magamagammak.

Szereposztás

Titka és kelyhe mindeneknek:
kettőnk közül ki az eretnek?
Az, aki csapdát állít? Na ne!
Avagy én, a lépre ment balek?

Titka és kelyhe mindeneknek:
sebaj, legyek én az eretnek!
Csuhat öltök, akár a szentek,
ne vess el, ha máglyára vetnek.

Telefonhívás üdvös időben

Annyira jó pillanatomban hívtál, hogy azt találtam mondani: mától Tégedet én anyanyelvünkkel egy súlycsoportba sorollak. Bókom mézes búzája annyira lázba hozott, és úgy kifényesítette a hangod, hogy beleborzongtam. Lám, némely sebtében kiejtett szó mily örömforrás-fakasztó!

Mint jó televényben a csiraképes babszem, úgy viszonyultál: „Hát hogy képzeled ezt? Úgy, hogy a ringben összeeresztesz minket, s hogy bokszkesztyűvel püföljük egymást végkimerülésig? Hát vedd tudomásul: mivel hogy én sem, anyanyelvünk sem idióta, ököltre menő viadal meg nem eshet miközöttünk. Egy életre felejtst el ama ringet, amelynek egyik sarkában miriád szó, a másikban meg én száll egyedül... Az egy súlycsoportba sorolás költői báját azért ezerszer köszönöm.”

Telen-talan

Mit tudom én
hova lett az idő,
el hova folyt
mialatt tovatűnt.

Kérdezem én:
Isten meg mire fel
veszi vissza
mit ígért, megadott?

Mit tudom én
hova lett, ami volt,
hol van a van,
s ki holnap születik.

Hát mi dolog,
mi fene rögeszme,
iparkodás,
ha jéghegynek annyi...

Mit tudom én...
Előre se, hátra
se moccanhat
nélküle a bárány.

Véghelyi Balázs

Álom

Barna Erika Viktóriának, az álmodónak

Végtelenből végtelenbe,
el nem apadóan
domb tövében hömpölyög a
széles emberfolyam.

Fiatalok és öregek,
borúsak, vidámak:
éltetői s elbukói
az örök világnak.

Arcát keresi mindegyik,
tömeg fölé – szárnyát,
s milliók közt az egyetlen:
keresi a párját.

Kihajt bennük, növekedik,
vet az idő s arat.
Meggzólal egy hang felülről:
„Csak a díszlet marad.”

Kalász Márton

Visszaút

Alantas inkább; de: képződmény, s *szinte se* álom –
 mohón halálok pillanatain orgazdálkodhatom.
 Jutazsákban a holttest; ringatni hurkolt fék a kézen.
 S e köd, hogy így lássuk. Még csak visszavett sikoly sem:
 „Nézd meg, vércsík; megálljanak, s ha Wolfi él!”
 De már *koldusgödör* nem megközelíthető –
 Tiltja írásos kardlapunk; ha nem: még valóságosabb.
 Kezdő fagyon a félénk visszaút. Hordtunk havat
 hajadonfőn, s hajnalokon kékfolt komponálgató utunk még haza.
 De szívszorító, „jó voltam, mon trés cher Pére?”
 „Hangzottál, gyermek, csodálatosan”, gyötrőbb válasz sosem.
 Távol tébolygó halottkép, temetődíjbeszedők ismét a havon –
 Mintha üres volna a szemgödrünk. Félkézen silány koponya.
 Mint majd évek múlva ezé itt. Alineák, mi *éjszaka*. Félpénz –
 mi oldható?

Helyszín

Idejutottam – (én) csak átfutottam? Halottnak
 ennyi ma helyszín. Leválhatnék égtájnyi fölület
 lékhalászokkal a hátán – ülnénk, e jég váratlanul mozdulni fog.
 Szürkületben létünk metaforára
 szépit. Távolodva se lét környéki lángocska: nem csak kialszik –
 fönt szálla-sort hamvába visszavet.
 Átjutottam, s *táján* – ide futottam? Csúszva mindegy,
 már majd halottnak helyszín. Pusztulás –
 végső ágya, réges-rég bennünk, mást se vetnénk
 tisztan se egymásnak. Létünk kontinensnyi lékké leválik –
 e hegység, léken is lélek ma rémülten átlökte. Kiáltani kezd
 bármi e szürkületben. Bár ami oszlik –
 félre még valamilyen nyelven tudósítva vet.
 Elhangolásra; érvre – hangom. Még, Uram, megtoldhatod.

Serfőző Simon

Az Isten

Elmenni hozzá
tán nem is a kövesúton kellene,
keresztül a földeken
közelebb esne.

Közben a jövőt is
figyelnénk majd,
hátha azért késik,
valahol baj érhetne.

Az Isten azonban
- tanyája kint a világban -
talán a ház végéről
már észrevette.

S mondana valamit róla.
Hisz mióta várjuk,
fürkésszük ablakából
kihajolva a láthatárnak.

Érzékeny gyökerek

E föld fölszisszen időváltozáskor,
megérzi a hideget.
A gyökerek érzékeny,
meg-megránduló idegek.

A viszkető kövek
gyógyuló sebek a tájon.
Lábamnál a domb
durva rúgásnyom.

Mindenütt ütések nyoma.
A fájás mintha már szűnne.
Ám körben az ég alja
még most is megkékülve.

Esőcske hűsíti,
hogy nagyon ne fájna.
Szél hajol hozzá,
az fújja, fújdogálja.

Falusi Márton

Áldalak

Áldalak hóval, város,
emlékem átszitalod.
Rázkódtatsz, ősenként hulldoklok
megskalpolt koponyádból.

Föld méhét kitermeled,
ki/befordított hegyek.
Fölmetsze a határsorompó:
lyukas szél üres zsebe.

Didereg lenge liget,
havat, országot levét.
Európa egy rend hazákat
egymásra rátereget.

Amit bejárok, gyalog,
réztorony addig ragyog.
Talajvíz futja el a falat,
mérgetől megroggyanak.

Falat falura jutna,
havazás vágta húsrá!
Templomig döföd a síneket,
hívei kicsordulnak.

Átkozlak hóval, város,
emlékem átszitalod.
Rázkódtatsz, ősenként hulldoklok
megskalpolt koponyádból.